

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **RWE GasNet, s.r.o.**, se sídlem Klíšská 940, Ústí nad Labem, zastoupený společností Rödl & Partner Vorlíčková Tax, s.r.o., se sídlem Platněřská 191/2, Praha, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2014, č.j. 42767/14/7001-11000-012138,

t a k t o :

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** z účtu Krajského soudu v Brně zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2014, č.j. 42767/14/7001-11000-012138, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13.12.2013, č.j. 31381/13/5000-14202-702271, o nařízení přezkoumání platebního výměru Finančního úřadu Ostrava I ze dne 11.7.2001, č.j. 219038/11/388914806106, na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2010 do 31.12.2010, ve výši 185 444 750 Kč, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynulo, že žalobce podal řádné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob, v němž na řádku 162 uplatnil účetní odpisy majetku kryté přímo souvisejícími zdanitelnými výnosy jako daňově uznatelné náklady ve smyslu § 24 odst. 2 písm. zc) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), ve výši 177 754 384 Kč a zároveň přiznal daňovou povinnost ve výši 185 444 750 Kč, která byla konkludentně vyměřena platebním výměrem ze dne 11.7.2011, č.j. 219038/11/388914806106. Dne 5.12.2013 podal Specializovaný finanční úřad podnět k nařízení přezkoumání platebního výměru s odůvodněním, že daň byla stanovena v rozporu se zákonem

o daních z příjmů. Odvolací finanční ředitelství jako nejbližší nadřízený správce daně shledalo tento podnět opodstatněným a přezkoumání platebního výměru dne 13.12.2013 nařídilo. Proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství žalobce podal odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím, jež žalobce nyní podanou žalobou napadá.

Zdejší soud se poté, co podrobně nastudoval podstatu věci, zabýval tím, zda je proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně, kterým bylo nařízeno přezkoumání pravomocného platebního výměru, žaloba ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přípustná.

Podle § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 70 písm. c) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Klíčovým hlediskem pro posouzení otázky přípustnosti žaloby je, zda je napadáno rozhodnutí žalovaného, jehož účinky se negativně materializovaly v právní sféře žalobce, nebo jinými slovy, které je způsobilé do jeho právní sféry zasáhnout. Rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. je totiž třeba rozumět takové rozhodnutí, které zasahuje, bez ohledu na svou formální podobu, do subjektivních práv fyzické nebo právnické osoby, ať již způsobem konstitutivním nebo deklaratorním (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

Podle § 121 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.

Z judikatury správních soudů vyplývá, že přezkumné řízení představuje dozorčí prostředek, na nějž účastník nemá právní nárok a jehož zahájení je na úvaze správního orgánu. Dozorčí prostředky obecně slouží k ochraně objektivního práva, a to i na újmu účastníkům řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2013, č.j. 1 Afs 35/2013-30). Soudy opakovaně vyslovily, že rozhodnutí správního orgánu o nezahájení přezkumného řízení je vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť se pojmově nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., tedy o správní akt, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.4.2003, č.j. 6 A 153/2002-18, č. 14/2003 Sb. NSS). Lze též poukázat na to, že i pokud jde o srovnatelný (z hlediska výsledného možného dopadu do subjektivních veřejných práv) mimořádný opravný prostředek obnovy řízení, tu je soudní přezkum rozhodnutí o obnovení řízení připuštěn

pouze tam, kde již samotná skutečnost obnovy řízení (resp. rozhodnutí o jejím povolení či nařízení) zamezí oprávněné osobě ve výkonu určitého hmotného práva, nebo jí nově stanoví povinnost hmotněprávního charakteru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009, č.j. 8 Afs 2/2009-102, č. 2223/2011 Sb. NSS).

Proto je žalobou napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu, a to z důvodu, že se jím pouze upravuje vedení řízení a svými účinky se v hmotněprávní sféře žalobce materiálně neprojevovalo. Pro účely posouzení výluky ve smyslu § 70 písm. c) s.ř.s. jde tedy o rozhodnutí svou povahou shodné s jakýmkoli rozhodnutím, které svými účinky nepřesahuje rámec řízení vedeného před správním orgánem a může být posouzeno až v rámci řízení o přezkumu konečného rozhodnutí (obdobně usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.9.2015, č.j. 22 Af 29/2013-40).

Pokud jde o zásah žalobou napadeného rozhodnutí do legitimního očekávání a právní jistoty akcentovaný žalobcem, lze poukázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 8.1.2010, sp. zn. IV. ÚS 1097/09. Šlo o věc, v níž byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí o rozkladu, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí České národní banky o nařízení obnovy řízení, přičemž v původním řízení byla uložena pokuta. Ústavní soud přisvědčil závěrům správních soudů, že žaloba byla nepřipustná, jelikož jí nebylo napadeno rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Ústavní soud v uvedeném usnesení mimo jiné uvedl, že „[n]amítá-li stěžovatelka, že obnovou správního řízení dochází ke zpochybnění její právní jistoty, lze jí dát částečně za pravdu, nicméně obnova řízení představuje vždy zákonem předvídaný postup a již v době původního rozhodnutí správního orgánu jsou účastníci srozuměni s tím, že při naplnění zákonem stanovených podmínek může k obnově řízení dojít. Nelze tedy přistoupit na argumentaci stěžovatelky, že by obnovou správního řízení došlo k zásadnímu zpochybnění její právní jistoty. Navíc obnova řízení sama o sobě neznamená, že ke změně práv a povinností účastníka řízení ve svém konečném výsledku skutečně dojde.“ Citovaný závěr podle zdejšího soudu plně dopadá i na nyní posuzovanou věc, i s ohledem na zakotvení institutu přezkumného řízení v daňovém řádu (a dříve v § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků).

V případě rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí správce daně ve smyslu § 121 odst. 1 daňového řádu jde o rozhodnutí, jež s sebou nese pouze vznik procesních práv a povinností daňového subjektu v zahájeném řízení, a jeho hmotných práv se nikterak nedotýká; jinak řečeno nedochází jím ke změně již stanovené daňové povinnosti žalobce. K tomu může dojít až vydáním rozhodnutí ve smyslu § 123 odst. 5 daňového řádu, který stanoví, že jestliže správce daně po zahájení přezkumného řízení zjistí, že byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1 daňového řádu, vydá rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí zruší nebo změní. V opačném případě přezkumné řízení zastaví.

Nepřipustnost žaloby proti rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí správce daně tak neznamená znemožnění soudní kontroly. Úvaha správce daně o tom, zda byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1 daňového řádu, což také žalobce

zpochybňuje, bude samostatně soudně přezkoumatelná v rámci případného soudního přezkumu rozhodnutí ve smyslu § 123 odst. 5 daňového řádu. Proti konečnému rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení lze namítat i to, že nebyly splněny podmínky pro jeho nařízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2016, č.j. 5 As 203/2015-141).

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřípustný.

Za situace, kdy je žalobou napadené rozhodnutí ze soudního přezkumu ve správním soudnictví vyloučeno, soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, věta první, s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním, soud s ohledem na znění § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o tom, že se žalobci vrací z účtu Krajského soudu v Brně zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. září 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu